„Pu otsas on meil surm warsi kä! — Wõib olla, et nende jokidega same ommeti ni paljo päiwi weel Ma peäl ellatud, et wõime omma kurje kombeid parremine kahhetseda, ja sure Jummala käest andeks palluda!“ — Teised kaks ütlesid nisammoti.

Maggasid weel se ö, jubba hommikul Arst töi ühhele sokkoladi, teisele kohwe, kolmandale tewet; ja nenda keik päwad ikka seddasamma üht joki, ei leiba egga lihha, ei kalla egga leent, ei mingisuggust muud senna körwa, et meestel kül hädda kä.

Sokkoladi wõtja ellas 8 kuud, ja surri selle kätte.

Kohwe joja ellas 2 aastat, ja piddi hinge heitma.

Tewe prukija ellas 3 aastat, ja läks ka omma teed.

Agga sinna, luggija, tänna Jummalat, et sulle polle tarwis sokkoladi warrude aial, egga kohwe hommiko warra, ei ka tewet õhto hilja, waid wõttad wet kaewust, ehk tari astja seest, ehk öllut tobiga, ja olled selle kä terwe, jõudus ja ommas rammus; agga õppi nüüd selle kolme warga luggemise tükki jures, kui sa mitte enne jubba ei teädnud, et pühha kirri ei ütle ükski, et: „Jodikud ei pea Jummala riki pärrima!“ waid et ta ütleb seälsammas kohhas ka, et: „Wargad ei pea Jummala riki pärrima!“ — (1. Kor. 6, 10.)
